

Puzzle

– Ümit Seyhan · 22 Kasım 2017

Saf çekeceksin hüznü içine, saf
Gözlerin hasret kesecek,
Yüreğın buz.
Yıgılacak kirpiklerine,
Aklından geçtikçe yutkundukların.
Kaçmak için ıssız bir yer arayacaksın.
İçindeki kalabalık senden önce varacak.
Susturamayacak bu sefer içindeki ses,
Ağlayacaksın,
Tüm varlığından sıyrılarak,
Tüm varlığa inat.

Tam o sırada;
Denizde,gökyüzünde yıldızlar doğacak,
Masum bir yağmur yağacak,
Tomurcuklanacak tüm çiçekler,
Rüzgar ordan oraya koşacak,
Bebekler doğacak,
Camdaki sardunyelerını bir kadın,
Dualarla sulayacak .

Derin bir nefes çekeceksin,
Yaşadığına şükrederek,
Tüm canını yakanları affederek.
Ceylanın peşine düşen aslanı.
Avcıların dürbününde keklükleri görecekisin.
Ey dünya diyecekisin,
iyilerin,güzellerin vebaliyle
Nasıl,nereye kadar dönecekisin?

Sonra titreyen ellerini ovuşturup,
Ayağa kalkıp dimdik yürüyecekisin.
Bilecekisin ki;
Bir puzzle'dir bu hayat,

Birbirini tamamlayan,
Acı olmadan tatlı,
Kötü olmadan iyi
Çirkin olmadan güzel var olamaz.
Öyle ki;
kabullendikçe büyüyeceksin..

Inadına sevip,inadına güleceksin,
Nerde? Nasıl durduğunu bileceksin.
Bileceksin ki;
Masumların yürekleri aştır, ekmektir
Güzelliğe umuttur.
Yaşadıkça öğreneceksin.

Hüznünü saf çekip içine
Kendin olmanın ,kendin kalmanın,
Sırrına ereceksin.
Ay'ı geceden,
Güneş'i seherden
Kokuları çiçeklerden
Bilmeyeceksin,
Ve ;
En çok kendini ağlayabildiğinde,
Seveceksin.
Her damla gözyaşınla
Aşka beden,aşka ruh verdiğini
Aşk olduğunu göreceksin..
Ümit Seyhan